

# เด็กพีเปีย 0

## เด็กข้างบ้าน

### อากาศหนาวมาพร้อมดวงอาทิตย์

สองสิ่งที่ขัดแย้งกันโดยสิ้นเชิง ยิ่งกับประเทศที่อากาศร้อน เป็นทุนเดิม การที่วันใดวันหนึ่งอากาศเย็นสบายทั้งที่แดดออกก็นับว่าเป็นโชคดีอย่างหนึ่งที่ทำให้ไม่ได้บ๊อย ๆ ยิ่งกับช่วงวันหยุดยาว ไม่ต้องหอบหนังสือไปเรียนก็ยิ่งโชคดีคุณสอง ทำให้เด็กหนุ่มวัยสิบห้าสามารถนอนเอกเขนกได้อย่างไม่ต้องกังวลอะไร

เขานอนอยู่ในเปลที่ยึดกับต้นไม้ใหญ่ ฝีมือพ่อของเขาที่สรรหาความสะอาดกสบายแบบพื้นบ้านมาให้

‘เปีย’ หลับตาพริ้มตมด้าบรยากาศด้วยความผ่อนคลาย

ก่อนจะได้ยินเสียงรถคันใหญ่

ครืน ๆ

“หือ?” พลันบรรยากาศดี ๆ ก็ถูกทำลายเพราะเสียงท่อไอเสียรถขนย้ายที่เหมือนผ่านการใช้งานอย่างหนัก พาให้เขาลืมตาขึ้น ชมวดคว้งส่งสายตาหงุดหงิดไปมองบ้านข้าง ๆ ที่รถคันนั้นจอดอยู่

“แม่งเสียงดังฉิบหาย”

“เข้าไปชนได้เลยค่ะ”

“เอ๊ะ” เขาชะงักตอนได้ยินเสียงน้ำเจ้าของบ้านที่ผายมือให้คน  
ชนของสองสามคนเข้าไปในนั้น ความอยากรู้อยากเห็นทำให้เปีย  
แหวกกึ่งต้นมะลิที่แม่ปลูกไว้เพื่อลอบสังเกตการณ์ ดูเหมือนว่าข้าง  
บ้านที่อยู่ด้วยกันมานานกำลังจะโยกย้าย

เขาเดาจากรถชนของนั้นและผู้ชายพวกนั้นที่ช่วยกันชนของ  
ออกไป

แต่ทำไมจู่ ๆ ถึงย้ายออกล่ะ เขาไม่เห็นจะรู้เลยว่า...

“ไอ้เปีย มึงเสือกอะไรอยู่!”

พี่วะ!

“มึงไม่ได้ยินเสียงกูเรียกหรือ ไอ้ลูกเวรนี่!” ฝ่ามือพิชิตตบ  
เข้ากลางกบาลทันที ทำเขาหน้าเกือบที่มตกลเปด “กูเรียกมึงคอแทบ  
แตก หูมึงหนวกหรือไง”

“ใจเย็นดิแม่ โห องค์ลงแต่เช้าเลย” เด็กหนุ่มหันไปออกพร้อม  
กับลูบหัวตัวเองนิดหน่อยตรวจสอบว่าหัวแตกไหม แม่เขาเป็นนี้แหละ  
เวลาไม่ได้ตั้งใจจะมีลงมือกันบ้าง เขาโดนบ่อยจนชินแล้วแหละ  
“นี่น้ำภาเขาจะไปไหนอะ”

“อ้าว กูบอกมึงแล้วไม่ใช่หรือน้ำภาเขาจะย้ายกลับไปอยู่  
เชียงใหม่”

“ฮะ?”

“มาหมาหอนอะไร กูบอกมึงไปหลายรอบแล้วเหอะ” คนเป็น  
แม่ยันคิ้วไล่ สงสัยตบหัวลูกชายแรงเกินไป สมองเลยไม่เข้าที่

ใครต่างก็รู้ว่าแม่เขาสนิทกับบ้านหลังนี้ยิ่งกว่าอะไรดี รวากับ

ว่าเป็นพี่น้องที่เกิดจากท้องเดียวกัน ต่างกันหน่อยตรงที่หน้าผาก  
เป็นคนใจเย็นและน่ารัก ไม่เคยลงไม้ลงมือกับลูกตัวเองหรือ

ถามว่ารู้ได้ไง ก็เขาคอยแอบมองอยู่ตลอด จะว่าขี้เสือกก็ได้  
ก็ตามสายเลือดที่ได้มานั้นแหละ

อีกส่วนคือเด็กข้างบ้านมันชอบมาชวนเล่น

ไอ้เด็กผิวขาวตาโตที่ชอบร้องให้ขี้มูกไปเวลาโดนเอาคืน

“พี่เปีย! พี่เปียอยู่ไหม!”

“นั่นได้ยินไหม”

“อะไร...”

**“น้องเขามาเรียกแล้ว”**

คำพูดนั้นทำเด็กหนุ่มที่โตกว่าเด็กข้างบ้านเกือบเจ็ดปีหัน  
ไปมองหน้าบ้านที่ประตูปิดอยู่ แต่หากสังเกตดูจะพบกับเงาดำ  
เคลื่อนไหว ตามมาด้วยเสียงไซที่เรียกขานเหมือนกับทุกวันที่มาชวน  
เขาออกไป

ด้วยความต่างของอายุทำให้เขาไม่ค่อยอยากออกไปเท่าไร  
แตกต่างกับเมื่อสองสามปีก่อนที่ยังตามใจอยู่บ้าง ส่วนตอนนี้มีแค่  
เกมออนไลน์เท่านั้นที่สามารถซื้อใจเขาได้นะ

“ไปหาน้องมันหน่อยไป น้องมันคงมาลา”

“ทำไมต้องลาด้วยอะแม่ ไม่ได้สนิทกันขนาดนั้น”

“ดูพูดจาเข้า น้องมันมาเรียกมึงไปเล่นอยู่ทุกวัน”

“แต่ผมก็ไม่ได้ไปกับมันแล้วปะ”

“ไอ้เปีย”

“จ๋า ๆ ไปลาก็ได้จ๋า” กิ่งเอาใจกิ่งประชด ที่ยอมไปก็เพื่อไม่ให้  
ตัวเองมีปัญหา เปียสวมรองเท้าแตะที่ถอดทิ้งไว้ก่อนจะเดินไปหน้า

บ้าน เปิดประตูสู่น้ำตาลให้แก่เด็กน้อยวัยแปดขวบที่แก้มแดงเรื่อและ  
ดวงตาฉ่ำไปด้วยหยาดน้ำ

ยังไม่ทันทำอะไรก็ร้องไห้ซึ่มุกโปงชะแล้ว เห็นแล้วหงุดหงิด  
ชะมัด

“จะเอาไรไอ้เตี้ย มาร้องไห้หน้าบ้านคนอื่นทำไม”

“น้องจะย้ายบ้านแล้ว พี่ไม่เสียใจเลยหรอ” คนตัวเล็กถาม  
หน้าตาขี้ริ้วขี้เหร่ไม่น่าเอ็นดูเลยสักนิด แต่พวกผู้ใหญ่กลับชอบไอ้เด็ก  
นี่ที่มีดีแค่ตัวขาว ส่วนเขาออกจะคล้ำแดดเพราะเล่นบอลเวลาอยู่ที่  
โรงเรียน “น้อง อี๊ก น้องเสียใจมากเลยนะ”

“ไม่อะ ดีใจที่ไม่ต้องเจอเด็กน่ารำคาญ”

“น้องน่ารำคาญในสายตาพี่หรอ” เจ้าตัวถาม น้ำตารื้นขึ้นมา  
พลางพยายามกลั้นสะอื้นไว้

เป็ยถอนหายใจ เขาไม่ชอบรับมือกับเด็กขี้แยเท่าไร ไม่รู้ว่า  
เมื่อก่อนสนิทกันได้ยังไง

แต่มันก็เป็นเรื่องของช่วงวัยด้วยแหละนะ

“จะกลับมาอีกไหม หรือว่าไปแล้วอยู่ยาว” แทนที่จะตอบ  
คำถามกลับเป็นฝ่ายถามกลับ

คนตัวเล็กเช็ดน้ำตาด้วยสองมือนุ่มนิ่ม

“อี๊ก แม่บอกแล้วว่าต้องย้ายไปอยู่กับคุณยายถาวร ยังไม่มี  
กำหนดกลับ”

“แบบนี้ก็คงไม่ได้เจอกันแล้วสินะ”

“ฮือ” แล้วก็ปล่อยโฮออกมาเพราะคำพูดนั้นจี๋ใจดำ “น้อง อี๊ก  
น้องอยากเล่นกับพี่เป็ย”

“เล่นอะไร ภูเก็ตแล้วไหม ไม่วิ่งเล่นกับเด็กแบบมึงแล้ว”

“แต่เมื่อก่อนพีก็เล่นกับน้อง เราออกไปเล่นด้วยกันทุกวัน”

“พูดไปมึงก็ไม่เข้าใจหรอก มึงยังเด็กนัก”

“แล้วเด็กไม่มีความรู้สึกหรือไงกัน”

“...”

“น้องรักพี พีก็รู้ไม่ใช่เหรอ”

คำว่ารักจากเด็กอายุแปดขวบไม่ได้มีผลกับวัยรุ่นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่ออย่างเขา เปียถอนหายใจก่อนที่น้ำภาจะส่งเสียงตะโกนมา เรียกหาลูกชายที่ตามหาอยู่ นาที่นั่นเด็กน้อยจึงยื่นสมุดที่เขียนชื่อตัวเองไว้มาข้างหน้า

“น้องทำมาให้พี พีจะได้เก็บไว้ดูเวลาคิดถึงน้องนะ”

“กูต้องรับไว้ใช่ไหม”

“น้องทำเองเลยนะ พีจะไม่รับเหรอ” ซ้อนตามองทั้งน้ำตา และเพื่อตัดปัญหาเปียก็เลยยอมรับมาอย่างช่วยไม่ได้ “น้องเขียนเบอร์ของแม่และที่อยู่บ้านยายไว้ให้ด้วย เพราะว่าพีเปียมาเชียงใหม่จะได้มาหาน้องถูก”

*‘ไว้จะคิดเรื่องนั้นอีกทีแล้วกัน ยังไม่อยากจะไปไหนตอนนี้’*

เขาคิดในใจตอนมองดูสมุดเล่มนี้ สภาพเลอะเทอะซีริ้วซีเหร่ไม่ต่างจากเจ้าของ

“น้องต้องไปแล้วเน้อ พีเปียดูแลตัวเองด้วยนะ”

“อือ”

“อย่าลืมกินข้าวให้ตรงเวลา แม่พีเปียบอกว่าพีเปียไม่ชอบกินข้าว”

“เออ บางทีกูก็กินหญ้าเพราะมันถูกกว่า” ประชดประชันกลับ  
“มีอะไรอีกไหม น้ำภาเรียกแล้ว เดี่ยวเขาก็ทิ้งมึงไว้เน่หรือก”

“ฮือ น้องอยากบอกอีกล้านคำแต่ไม่มีเวลา”

“...”

“น้องรักพี่เปียนะ”

“เออ”

“รักมาก ๆ”

“...”

**“น้องปักใจเชียงใหม่ก่อนเนื้อ แต่ถ้ามีโอกาสปักกรุงเทพฯ  
แหลมเมื่อใด น้องจะมาขอพี่เปียนเป็นแฟนหนา”** (น้องกลับเชียงใหม่  
ก่อนเนื้อ ถ้ามีโอกาสกลับกรุงเทพฯ เมื่อไหร่ น้องจะมาขอพี่เปียนเป็น  
แฟนนะ)

ไฉ่เต็กนี่ เพื่อเจ้าชะมัดเลย

# เด็กพีเปีย 1

## เด็กมาใหม่

เสียงดนตรีดังกระหึ่มในร้านเหล้าที่ไม่ได้มีสไตลอะไร  
เท่าไรนัก

มันเป็นร้านเหล้าที่ถูกเปิดขึ้นมาลับ ๆ ในซอยชื่อดังย่านวังบูรพาภิรมย์  
มีผู้คนแวะเวียนเข้ามาไม่ต่ำกว่าสามสิบลูกต่อวัน อาจฟังดูเยอะ แต่  
ถ้าเทียบกับร้านชื่อดังที่อยู่ไม่ไกลจากที่นี่ถือว่าน้อยมาก แทบไม่มี  
กำไรให้ใช้ ทั้งการตกแต่ง ทั้งเครื่องดื่มี่ยี่ห้อดีล้วนถูกช่วงชิงไปเป็น  
เรื่องปกติของการค้าที่มีได้มีเสีย

ถึงอย่างนั้นเจ้าของร้าน ‘มาเหล้าดี’ ก็ไม่ได้คิดมาก เขาเปิด  
ร้านนี้มาเพื่อผ่อนคลายความเหนื่อยล้าจากการทำงานอย่างหนัก  
เมื่อก่อนมันเป็นร้านขายของชำ แต่หลังจากแม่เสียไปแล้วก็เลย  
รีโนเวตมาเป็นร้านเหล้าตามความชอบ

ถามว่าชอบดื่มหรือ ก็บอกเลยว่าไม่ได้ชอบขนาดนั้น

แต่ถ้าถามว่าทำไมถึงเปิดร้านเหล้าก็คงจะต้องบอกว่าชอบ  
บรรยากาศของมัน

## บรรยากาศที่แม้มีเสียงเพลงก้องดัง ทว่ากลับเงียบเหงา อยู่ข้างใน

ผู้คนขยับร่างกายไปมาท่ามกลางท่วงทำนองเร้าใจ บางคนก็โหยกโหยกไวยวายเป็นไปตามประสานเมฆา บางคนนั่งร้องไห้โดยมีกลุ่มเพื่อนคอยปลอบขวัญ บ้างก็นั่งฟังเพลงตีหม้อเพียงลำพัง แต่ถ้ามองไปมุมขวาของร้านไอศ cream ที่ไม่ได้ดูพิเศษเท่าไรจะเจอกับชายหนุ่มสองสามคนที่กำลังตีหม้อแก๊ง

หนึ่งในนั้นคือเจ้าของร้านที่เขาถือกันว่าโหดนักหนา เคยต่อยตีมีเรื่องอาละวาดจนได้แผลมานับไม่ถ้วน

ทว่าแท้จริงแล้วเป็นคนยังไงก็คงต้องล่อลวง  
แต่ความเหลี่ยมจืดก็ไม่ใช่สองรองใครอยู่ดี

“วันนี้มีแต่สาวแจ่ม ๆ วะ” เสียงทุ้มต่ำของชายหนุ่มวัยสามสิบที่เป็นพนักงานประจำของบริษัทแห่งหนึ่งไม่ไกลจากที่นี่พูดขึ้น เขายกเหล้าขึ้นตีหม้อมองสาวสวยที่เดินเข้ามาในร้าน ดวงตานิยมตามประสานตีหม้อหนัก แต่สติสัมปชัญญะยังครบถ้วนเท่าที่จะเป็นไปได้ “สงสัยเพราะเพลงนั้นที่รีวิวให้มึง”

“ปกติเขาก็มากันอยู่แล้ว แค่มึงหลับก่อนจะได้เห็น”

“เฮ้ย! กูเคยหลับก่อนด้วยหรือ?!”

“ไอ้ฮัสมีงบอกมันดิ”

“ทุกวัน”

“แง” *รวิน* ร้องแงออกมาเป็นการรับมุก ช่วยไม่ได้ที่เขาเป็นพวกค้ออ่อน แม้ว่าจะตีหม้อแทบทุกวันที่ตาม เพราะงั้นเลยไม่แปลกที่จะพลาดเห็นของสวย ๆ งาม ๆ ที่มาตอนห้าทุ่มแบบนี้ ผิดกับ *อิสระ* ที่เห็นจนชินตา เสียหายที่เขาไม่สนใจเพราะเขาไม่ได้มา



ที่นี่เพื่อล่า

แค่มาล้อมใจในความสัมพันธ์ที่ไม่มีความแน่นอน

“แต่สาวโตะนั่นโคตรแจ่ม ถ้าได้แลกไลน์กันนี่ กูคงแอบปีเหมือนวันเงินเดือนออก”

“ถามเขาก่อนว่าเขาชอบมึงหรือเปล่า”

“แต่เขามองมาที่โตะเราบ่อยมากเลยนะ! กูว่าเขาต้องชอบ...”

**“ชอบไอ้เปีย”**

“!”

“หึ ๆ” คนที่ถูกกล่าวถึงแค่นหัวเราะ เขามักถูกสาว ๆ ที่มาที่นี่มอง แนนอนด้วยใบหน้าและรูปร่างดี ซ้ำบุคลิกยังโดนใจใครหลายคน ต่อให้เขาจะเป็นพวกปากไม่ดี พูดจาขวานผ่าซากก็ตาม แต่การเป็นที่ต้องตาต้องใจก็เป็นเรื่องที่ยากกันไม่ได้

ยิ่งเขาเป็นเจ้าของร้านนี้ก็เหมือนยิ่งเพิ่มเสน่ห์ที่ยากจะอธิบาย เปียยกเหล้าในแก้วขึ้นดื่ม เขากวาดตามองไปทั่วไม่ได้สนใจหญิงสาวที่ยิ้มให้

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกและคงไม่ใช่ครั้งสุดท้าย

รวมถึงเรื่องที่ต้องยืนย่นรสนิยมออกไป

**“ผมเป็นเกย์”** เปียตอบกลับหลังหญิงสาวที่เพื่อนั่งอยู่มาขอชนแก้วกับเขา ไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องสร้างความสัมพันธ์ในเมื่อเธอไม่ใช่เป้าหมายที่เขาสนใจ แม้เขาสอนเสมอ อะไรที่ตัดได้ก็ตัดออกไป อย่าได้เอามาไว้ข้างตัว เดี่ยวจะลำบาก

เพราะคำสอนของคนที่ยากไปแล้วทำให้เขาเลือกคบเฉพาะคนที่ไว้ใจได้ และอิสระกับรวันก็เป็นเพื่อนที่คบกันมาตั้งแต่มัธยม ทั้งสามคนเลยกลายเป็นเพื่อนสนิทที่ไม่เคยมีปัญหากันสักครั้ง

แถมไม่เคยกังขาในรสนิยมของกันและกัน

“รายที่เท่าไรวะที่หน้าเสียหลังโดนมึงปฏิเสธนะ” รวินถามด้วยความสงสัย “ถ้าเมื่อกี้เขามาชนแก้วกู กูบอกเลยว่าเปิดห้องด้วยกันแล้ว”

“เสียดายที่เขาชอบกูมากกว่า ไม่งั้นคงไม่เลือกชนแก้วกับกู”

“ไอ้เหี้ยอัย ถ้าไม่เสียดายหน้าหล่อ ๆ ของมึง กูตีบปากมึงไปแล้วไอ้เปี้ย”

เจ้าของชื่อไหวไหล่ เขาไม่สนใจถ้อยคำถากถางนั้นหรอก

“แต่จะว่าไปมึงก็ไม่ได้คู้กับใครนานแล้วปะวะ คนสุดท้ายที่เห็นมึงขึ้นห้องด้วยก็ตอนปีหนึ่งปะ”

รวินครุ่นคิด เพื่อนเขาคนนี้อาจมีลูกที่ดูเจ้าชู้ แต่เชื่อเถอะว่ามันไม่ได้คู้กับใครไปทั่วอย่างลูกที่หลายคนยัดเยียดให้

ถึงเรื่องเซ็กซ์จะเป็นเรื่องปกติมาก ทว่าเปี้ยกลับมีอย่างอื่นให้ทำมากกว่า

อีกทั้งการหาคู่ชาก็ยากนัก เคยลองอยู่ครั้งสองครั้งก็จบลงที่จากลา ซึ่งเขาไม่ชอบการเริ่มต้นความสัมพันธ์กับใครบ่อย ๆ มันน่ารำคาญที่ต้องคอยพยายามเอาใจอยู่ทุกครั้ง และเขาก็ไม่ใช่พวกที่เอาใจเก่งเท่าไรวะนี่

หลายครั้งจึงโดนย้อนกลับมาว่า

‘ทำไมพีแหม่งไม่สนใจผมเลยวะ’

‘เฮ้ย คือถ้าไม่รักกันกับอกดิ’

‘คิดว่าโอเคเหรวะที่ต้องทำตัวให้ชิน ใครจะไปชินกับต่อไม้ อย่างมึงวะ’

นั่นแหละครับคุณผู้อ่าน เปี้ยโดนทอดทิ้งด้วยถ้อยคำเหล่านั้น

แน่นอนว่ามันมาจากนิสัยที่ไม่แคร์ใคร เพราะไม่รู้ว่าการดูแลความรักต้องทำยังไงในเมื่อตัวเองมีนิสัยแบบนี้ อีกทั้งคนที่พบเจอก็มักจะชี้แจง ต่อให้เขาจะบอกว่าเขาไม่เคยมีคนอื่นก็ตาม

แต่ทำงานร้านเหล้าก็ต้องมีเรื่องให้หัวน้ใจกันบ้าง ยิ่งหน้าตาดีพอให้มาแบบนี้ก็ยังมีเรื่องให้กังวลใจ

สุดท้ายหัวใจดวงนี้ก็ปิดตาย ไม่ขอมีความสัมพันธ์ใดๆ กับใครอีก ลำพังแค่ใช้ชีวิตก็เหนื่อยพอแล้ว ถ้าต้องเอาเวลาไปดูแลคนอื่นด้วยก็คงไม่ไหว

ถึงอย่างนั้นส่วนเล็กๆ ในหัวใจกลับซ่อนใครบางคนไว้  
ใครบางคนที่ไม่รู้ว่ายังจำกันได้ไหม

เพราะนี่มันก็ผ่านมา...

“เฮ้ยๆ ไอ้เปียๆ!” ยังไม่ทันที่จะตอบรับความคิดเพื่อนสนิทก็สะกิดยิกๆ พร้อมกับชี้ไปทางลูกค้าที่เพิ่งเข้ามาใหม่ “มึงดูน้องคนนั้นดิ น่ารักจิบหาย สเปกมึงด้วยไอ้เปีย”

“เฮ้อ” ถอนหายใจเหนื่อยหน่ายให้แก่คนชี้หลิ ทั้งที่รู้ดีว่าเขาไม่สนใจจะเริ่มต้นกับใครก็ยังคงวุ่นวายอยู่นั้น เปียกลอกตาใส่เพื่อนรักอีกครั้งก่อนจะยกเหล่าแก้วเดิมขึ้นดื่ม เขาอยากฟังเพลงสบายๆ ถึงจังหวะมันจะน่าโยกหัวก็ตาม

เขายังมีอีกหลายอย่างต้องทำ สิ่งสำคัญคือการหากำไรให้ร้านเหล้าบ้าง

ไม่จั้นอีกไม่นานก็คงมีปัญหารื่องเงินทอง

“ไอ้เปียมึงดูก่อน เร็วๆ เบิกเนตรไอ้สัส!”

“มึงนี่มันวุ่นวายจ้จะไอ้วิน เมมาแล้วก็ไปนอนดิ” เปียเอ่ยอย่างรำคาญเมื่อรวินพยายามจะมาถ่างตาเขาให้หันไปดูเด็กที่เข้ามาใหม่

ส่วนอิสระไม่ได้สนใจ เขาทำเพียงแค่วิวพิมพ์ข้อความหาใครบางคนทางโทรศัพท์ “ไอ้ฮิมมิงพามันไปนอนดิ เมมาแล้ววุ่นวายฉิบหาย”

“เอาขวดเหล้าตีหัวมันเลย มันจะได้สลบไป”

“พวกมึงอ่อนโยนกับกูหน่อยได้ไหม กูช่วยเพื่อนอยู่นะเว้ย!”  
 รวินโวยวายขึ้นมา “เนี่ย กูชี้ทางสว่างให้มึงอยู่ น้องคนนั้นแม่งโคตรน่ารัก”

“กูไม่อยากเอาใครทั้งนั้น มึงก็รู้ดีไอ้ท่า”

“กูรู้ แต่เขาน่ารักนี่หว่า”

“ไอ้วิน”

“ไม่เชื่อมึงลองแหกตา”

“เฮ้อ”

“เฮ้ยๆ เขามองมึงด้วยวะ เขี่ย โคตรน่ารักเลย” รวินยังคงพยายามเชียร์เพื่อนให้หันไปมองคนที่มาใหม่

เปียถอนหายใจเป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ สุดท้ายก็ยอมเหลือบตาไปมอง ใช้เวลาเพียงชั่วครู่ก็สบเข้ากับนัยน์ตาสีน้ำตาลที่ลอบมองกันอยู่อย่างไม่ปิดบัง เนื้อตัวขาวจืดอย่างกับซาลาเปาที่เพิ่งสุกใหม่ ริมฝีปากบางเป็นกระจับน่ารักอย่างที่หาอะไรเปรียบไม่ได้

ไม่แน่ใจเรื่องสีผม อาจจะเป็นสีน้ำตาล เพราะที่นั่นค่อนข้างมืดและเต็มไปด้วยไฟหลากสี แต่ก็อยู่ในโทนสีนี้ถ้าเขาไม่ได้วิเคราะห์ผิดหรือตาบอดสีนะ

ทว่าที่สะดุดใจกลับเป็นรอยยิ้มของคนที่สบตากัน

รอยยิ้มน่ารัก

ไอ้เหี้ย สเปกเลย

“อึ้งไปเลยดิมีง” รวินแซวหลังเห็นเพื่อนตัวเองตาค้างกับความน่ารักของคนของตัวเองเชียร์อยู่ “กูบอกแล้วว่าน้องเขาน่ารัก มีงไม่เชื่อ”

“ก็มึงมันไม่น่าเชื่อถืออ ใครจะไปเชื่อกัน” พุดโดยไม่ละสายตาจากคนที่อมยิ้มชื่นอายุและสบตาเป็นพัก ๆ ไม่รู้ว่าคิดเข้าข้างตัวเองได้ใหม่ว่าอีกฝ่ายกำลังเชิญชวนกัน

แต่ท่าทีที่ยกแก้วเหล้าขึ้นมาดื่มในจังหวะเดียวกันกับที่เขายกก็ค่อนข้างมั่นใจได้ว่าเขาไม่ได้คิดผิด

นานแล้วที่ไม่เจอใครตรงสเปกขนาดนี้

“ครั้งนี้กูยกนี้วให้มีง” เปียบอกเพื่อนแล้วกระตุกยิ้มมุมปากเล็กน้อยเป็นการตอบรับคำเชิญชวนนั้น “เดี๋ยวกูส่งบิลตามไปที่หลังวันนี้จะลดให้ครึ่งหนึ่งเพราะมีงทำความดี”

“เดี๋ยวก่อนพ่อคนงาม มีงพุดเหมือนมีงจะไปไหน”

“ไปไหนก็ได้ ไม่เห็นต้องรายงานใคร”

“ไอ้...!”

“ไอ้ฮัสมีงเฝ้ามันไว้ อย่าให้อ้วกในร้านกูอีกละ”

“เออ”

สิ้นเสียงคำตอบรับ เปียก็ลุกขึ้นพร้อมถือแก้วเหล้าในมือไปด้วย เขาเดินผ่านฝูงชนที่กำลังเต้นกันอยู่ไปยังโต๊ะที่มีเด็กหนุ่มวัยซบเพาะน่ารัก ไม่รู้ว่าอายุเท่าไร ที่แน่ ๆ คงเด็กกว่าเขา และที่นี้ก็รับเฉพาะคนที่อายุตามเกณฑ์มาตรฐานร้านเหล้า ใครอายุต่ำกว่าก็โดนไล่อัดกลับไปกินนมแม่ที่บ้านทั้งนั้น

เขาจึงเดาไปก่อนว่าคนคนนี้น่าจะอายุยี่สิบต้น ๆ ไม่ก็ใกล้ยี่สิบเท่าที่จะเป็นไปได้

แน่นอนเจ้าตัวก็เหมือนรอเขาอยู่ เพราะทันทีที่เขาก้าวเท้า

เข้าไปใกล้ อีกฝ่ายก็หันมายิ้มให้

“มาคนเดียวหรือครับ” เปียเอ่ยถามพลางกวาดตามองคนที่นั่งอยู่คนเดียวที่บาร์ ต่างจากคนอื่น ๆ ที่มักจะมาเป็นหมู่คณะ

“มากับเพื่อนครับ แต่เพื่อนไปเข้าห้องน้ำ”

“แบบนี้ก็เหงาแย่เลยสิ” ร่วงสูงยิ้มมุมปาก แท้แขนกับบาร์พลางเหลือบมองแอลกอฮอล์ในแก้วที่อีกคนดื่ม มันเป็นเครื่องดื่มที่ไม่ได้แรงมาก ซ้ำยังผสมกับน้ำอัดลมอีก ดูเหมือนคนคนนี้ได้ตั้งใจจะมาดื่มแบบจริงจัง

“ตอนนี้ไม่เหงาแล้วครับ” คนตรงหน้าตอบกลับ “ลู่ ๆ ก็มีคนเข้ามาคุยด้วย”

“เห็นยิ้มให้ก็เลยอยากลองคุย”

“แบบนี้พี่ก็คุยกับทุกคนที่ยิ้มให้หรือครับ”

คนตรงหน้าเอียงคอถามอย่างสงสัย แต่ที่ทำให้ตั้งใจคือการเรียกเขาว่า ‘พี่’ ต่างหาก ไม่บ่อยเลยที่เขาจะถูกคนแปลกหน้าเรียกนับญาติกันแบบนี้ ส่วนใหญ่ก็แทนเขาว่าคุณกันทั้งนั้น นั่นเลยทำให้เขาคิดว่าเขาดูแก่ หรือไม่อีกคนก็อ่อนประสบการณ์

แต่เขาอายุจะสามสิบแล้วละ จะถูกเรียกว่าพี่ก็ไม่แปลก

น่ารักดี ไม่ว่ากัน

“แล้วเราเรียกคนที่เพิ่งเจอกันว่าพี่ทุกคนหรือเปล่า”

“มันแปลกหรือครับ” เขาถามหลังชะงักตอนโดนสวนกลับ

“นึกว่าเรียกใครว่าพี่ก็ได้ซะอีก”

“ปกติมีแค่คนสนิทที่เรียกว่าพี่ได้”

“แล้วเราสนิทกันไหม”

“อยู่ที่ว่าอยากสนิทแบบไหน”

“...”

“อยากลองสนิทกันมากกว่านี้ไหมล่ะ” คำถามนั้นมาพร้อมกับการยกแก้วเหล้าของตัวเองขึ้นดื่ม แต่มือที่เท้าบารอยู่ก็เหยียดหลังมืออีกฝ่ายเป็นการเชิญชวนให้ตอบรับ

นาที่นั้นคนแปลกหน้าชะงักไปนิดหนึ่ง แววดาไลซ์ก็มีความแปลกใจซ่อนอยู่ในนั้น

ไม่รู้ว่าจะไม่เข้าใจที่เขาต้องการสื่อหรือแค่แกล้งทำ แต่มันทำให้เขาสนใจอยู่นะ

แค่วันนี้ในดัสแตนด์อีกสักครั้งคงไม่เป็นไรหรอก

“อยากครับ” พลันอีกฝ่ายก็ตอบรับ “น้องอยากสนิทกับพี่”

“แทนตัวเองว่าน้องด้วย หึ ๆ น่ารักดี” เปียยิ้ม “ไม่ค่อยได้ยินคนแทนตัวเองว่าน้องเท่าไร”

“น้องก็แทนตัวเองแบบนี้มาตลอด พี่คงจำไม่ได้”

“เมื่อไหร่จะไรนะ” เปียถามเพราะเสียงเพลงดังขึ้นกลบประโยคสุดท้าย อีกทั้งยังมีเสียงคนเมาโวยวายขึ้นมาจาก

“ไม่มีอะไรครับ” คนพูดได้ยินแบบนี้เลยแหม้มริมฝีปากก่อนจะส่ายหน้าแล้วยิ้มให้ “แล้วเพื่อนพี่จะไม่ว่าอะไรหรือครับที่มาคุยกับน้องนะ”

“มันเมาหมดแล้ว ไม่ต้องสนใจมันหรอก”

“แล้วน้องควรสนใจใครหรือ”

“อยากสนใจใครก็มองคนนั้นสิ” ร่างบางหัวเราะให้แค้นที่เขา มองหน้าอยู่ เปียเลยยิ้มเอ็นดู อุดคิดว่าอีกฝ่ายน่ารักไม่ได้ “แล้วตกลงสนใจจะไปทำความรู้จักกันต่อไหม ข้างบนนี้มีห้อง เพื่อสนใจ”

“พี่พูดเหมือนเป็นเจ้าของร้านนี้เลยว่ะไหม”

“ก็ใช่”

“...”

“ว่าไง สนใจอยากสนิทกับเจ้าของร้านเหล้าใหม่ ผมให้คุณดื่มฟรีได้นะ”

คนถูกถามรู้สึกขบขัน ไม่คิดว่าเจ้าของร้านเหล้าจะมาเสนอโปรโมชันให้ฟรี ๆ

ปกติเปียก็ไม่ได้ทำแบบนี้ เขาไม่มีความคิดที่จะสานสัมพันธ์กับใครทั้งนั้น แต่เห็นคนคนนี้น่ารักแถมตรงสเปก ถ้าปล่อยผ่านก็คงเสียโอกาสดี ๆ ที่ไม่รู้จะมีมาอีกเมื่อไหร่

มันไม่ได้เจอง่าย ๆ หรอกนะคนที่ตรงสเปกและเขาก็สนใจเราเหมือนกัน

อีกอย่างแค่เล่นด้วยซ้ำ ๆ มันก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรนี่

“ถ้าพีร์รับประกันว่าเราจะสนิทกัน น้องก็ไม่ขัดอะไรหรอก” ในที่สุดเจ้าตัวก็ตอบรับ “เพราะน้องก็อยากสนิทกับพี่มาก ๆ”

“คุณน่ารักนะ เคยมีคนบอกหรือเปล่า”

“เมื่อก่อนมีคนบอกว่าคุณไม่น่ารักด้วยละ”

“ไอ้คนนั้นมันตาถั่วเหมือนตาตุ่มหมาจริง ๆ” คนน้องหัวเราะลั่น คงไม่คิดว่าเขาจะพูดแบบนี้ “น่ารักขนาดนี้มาบอกไม่น่ารักได้ไง”

“สงสัยตอนนั้นน้องคงไม่น่ารักสำหรับเขามั้งครับ”

“งั้นก็ช่างหัวมัน ไปน่ารักกับคนอื่นดีกว่า”

“แต่น้องอยากรักในสายตาเขานี่นา”

“จะไปน่ารักกับคนที่ไม่เห็นค่าเราทำไม” เจ้าตัวยู่ปาก “โทษที ผมปากเสียแก้ไม่หาย”

“น้องไม่ว่าหรอกครับ เข้าใจว่าพีเป็นคนยังงี้”



“พูดเหมือนรู้จักผมเลยว้าใหม่” คนตัวเล็กเล็กลักไปชั่วขณะ ก่อนที่เปียจะยื่นหน้าเข้าไปใกล้ “ตั้งแต่เมื่อกี้แล้วที่เอาแต่พูดถึงใคร ก็ไม่รู้ ทั้งที่คุณดูสนใจผมแทบตาย คงไม่ใช่ว่าเอาผมไปเทียบกับคนที่คุณคิดถึงอยู่หรือว้าใหม่”

“เปล่านะ น้องก็แค่นั้น...”

“มีคนบอกใหม่ว่าเวลาเล็กลักน่ารักฉิบหาย”

“!”

“ไปเอากันเถอะ ผมทนไม่ไหว”

“พี่...!”

**“รับรองคุณจะติดใจจนต้องขอซ้ำเลย :)”**

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ทำคนเด็กกว่าใจสั่น เขาหลุบตามองริมฝีปากที่เคลื่อนไหวเข้าหากันจนเกือบจะแนบชิด ทว่าเปียหยุดตัวเองไว้ก่อน เขาเพียงแค่ต้องการแก้มตามประกาศนียบัตรไม่ดี ยิ่งงะเรื่องแบบนี้ก็ต้องถามความสมัครใจก่อน เพราะถึงเขาจะอยากช่วงชิงความหวานในปากเล็กนี้ไปพร้อมกับลมหายใจมากแค่ไหน เขาก็ให้เกียรติคุณอนเสมอ

และใช่ การสบตาในระยะประชิดท่ามกลางแสงสีมีอิทธิพลต่อหัวใจ รู้ตัวอีกทีก็ถูกนัยน์ตาสีน้ำตาลตกเข้าให้

“เอาสิครับ น้องเองก็อยากติดใจพี่...”

“เปีย”

“ครับ?”

“ชื่อเปีย” เขาแนะนำตัวโดยไม่เคอะเขินทำอีกคนยิ้มซ้ำ “แล้วคุณ?”

**“ข้าวตอกครับ”**

“ข้าวตอกเหรอ?” เปียทวนซ้ำ “ชื่อแปลกดี ไม่เคยได้ยินใครตั้ง”

“นี่กว่าพี่จะรู้จัก...”

“ไปกันเถอะ ในร้านเสียงดังฉิบหายเลย” พุดจบกก็ถือวิสาสะคว้ามือคนตรงหน้าให้เดินตามหลัง ฝ่าฝูงชนขึ้นไปยังชั้นสองที่ปรับให้เป็นห้องนอนสำหรับให้แขกขึ้นมาจองพักได้ แต่มีแค่สองสามห้องเท่านั้น ไม่ได้ตั้งใจจะเปิดเป็นม่านรูดหรืออะไร

แค่ให้เช่าสำหรับใครที่อยากหาความระทึกใจ

“จูบได้หรือเปล่า”

“ได้ครับ อ้อออ” พุดไม่เต็มเสียงก็ถูกจูบทันทีที่เข้ามาในห้องพัก

เปียสอดลึนเกี่ยวกระหวัดกับลิ้นเล็กของคนที่ไม่ประสีประสา ดันเจ้าตัวขิดกับประตูที่เพิ่งปิดลงโดยไม่ลืมลงกลอนลือกให้เรียบบร้อยคนเด็กกว่ากอดคอคนพี่ หอบหายใจหนักตั้งแต่เริ่มต้น

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะดื่มแอลกอฮอล์ไปเยอะหรือเป็นเพราะความเร่าร้อนของอีกคน ที่ทำให้พวกเขารู้สึกเหมือนถูกมอมเมาด้วยรสราคะแบบนี้

“เฮก” ข้าวตอกเบือนหน้าหนีมาโดยอากาศเข้าปอด ปล่อยให้ร่างสูงใช้ชอกคอ ดูดเม้มจนขึ้นรอยแดงแสดงความเป็นเจ้าของ “พี่รีบจิงเลย อ้อ ใจเย็นๆ หน้อยสิครับ”

“ครั้งแรกเหรอ จะได้ให้พัก”

“พี่รีบเกินไปต่างหาก”

“อยากเอามาก บอกแล้วไง”

“น้องชอบคนเอาใจ”

“...”

“เอาใจหน่อยสิครับ น้องรอพี่มาตั้งนาน” มือขาวลुบแก้มอีกฝ่ายเป็นการยั่ว รอยยิ้มมุมปากที่ปรากฏดูเจ้าเล่ห์กว่าตอนเปี้ยยิ้มให้ เป็นรอยเท่า คนน้องซ้อนตามองก่อนเลื่อนมือมาที่อกกว้าง เขี่ยกระดุมให้หลุดออกทีละเม็ด พลันเปี้ยก็กระซอกออกให้

เรือนกายสวดยของคนทีดูแลหุ่นอย่างดีทำข้าวตอกกัดปากด้วยความพอใจ

เขาลูบไล้ลอนกล้ามทีมีรอยแผลตรงเอดด้านซ้าย

“หุ่นพีดีจังเลย” ข้าวตอกชม “น้องชอบหุ่นแบบนี้มาก”

“ชอบหุ่นหเรอ นึกว่าชอบผผชะอีก”

“ก็หุ่นพีดีนี่ครับ น้องอยากมีหุ่นแบบนี้บ้าง” ไต่นิ้วไปตามกล้ามทีละมัดพลางเลียริมฝีปาก “นึกว่าพีจะไม่ค่อยดูแลตัวเองชะอีก”

“เคยมีคนบอกให้ดูแลตัวเองเพราะตอนเด็กไม่ค่อยกินข้าว”

“...”

“แต่ตอนนี้อยากกินข้าวตอกมากกว่า ไม่รู้ว่าข้าวจานนี้จะทำให้อิ่มได้ไหม” คนตัวโตยิ้มร้ายให้ “เลิกพูดเรื่องอื่นแล้วมาต่อกันเถอะ คุณชอบถูกเอาใจใช่ไหม”

“ใช่”

“จ้่นผผจะเอาใจคุณตามที่ขอไว้ แลกกับให้ผผเอาคุณจนเดินไม่ไหวเลย”

“อ้อออ”

ลูบที่สองเริ่มขึ้นพร้อมกับการยกตัวคนเด็กกว่าให้เอาขาเกี่ยวเอวสอเขาไว้ เปี้ยบดลูบแสนเร้าร้อนสลับกับขบกัดกิสืบปากล่าง

เป็นการหยอกเย้า เขากวาดต้อนความหวานขณะพาเจ้าตัวนอนราบ  
กับเตียงนอน ก่อนจะเลิกเลื้อยอีกฝ่ายขึ้นเผยให้เห็นอกขาว

แต่มีจุดตั้งแต่ชอกคอมาถึงท้องน้อยทำเอาร่างเล็กบิดเร่า

“สวย” เปียกระซิบ “ชาวชะมัดเลย”

“น้องไม่ค่อยออกจากบ้าน”

“แต่มาร้านเหล้าและตกเจ้าของร้านขึ้นเตียงด้วยกัน?”

“พี่เข้าหาน้องก่อนนะ”

“หึ”

“อ๊ะ!” คนตัวเล็กสะดุ้งตอนถูกจับกายร้อนที่ซ่อนอยู่ใต้ร่มผ้า

เพียงพริบตาเรือนร่างเล็กก็เปลี่ยนเปล่าเช่นเดียวกับคนตรง  
หน้าที่ถอดเสื้อผ้าตัวเองออกจนหมด เปียจับน้องอีกรอบพร้อมกับ  
หยิบเจลหล่อลื่นในลิ้นชักมาขโมยนิ้วตัวเอง

“อ๊ะ อ๊า”

“ถ้าเจ็บก็บอกนะ”

“แล้วถ้าเสียล่ะ”

“ก็ตรงชื่อผมละกัน :)” กัดปากคนที่นอนราบอยู่ไปหนึ่งครั้ง  
เป็นการลงโทษที่เชิญชวนไม่หยุด เปียสอดนิ้วเข้าไปในช่องทางลึกลับ  
ค่อยๆ ขยับขยายมันทีละนิดโดยสังเกตสีหน้าของข้าวตอกไปด้วย  
ตอนแรกเริ่มร่างบางคู่อัดอัด มันเป็นปกติอยู่แล้ว ไม่ใช่เรื่องแปลก  
เท่าไร เขาถอนนิ้วออกแล้วใส่เข้าไปใหม่ ทำอย่างนี้ซ้ำๆ จนน้อง  
บิดกาย

“พะ... พี่เปีย”

“เสียงน่ารักจังวะ” เปียสบถ เขารู้สึกว่าเสียงของข้าวตอกน่า  
ฟังมาก ไม่ว่าจะพูดอะไรออกมา โดยเฉพาะตอนตรงชื่อเขา คนตัว

เล็กพยายามหนีขาเข้าหากัน แต่เพราะเขาค้นกลางอยู่เลยต้องดูขา กับตัวเขา มืออีกข้างที่ว่างอยู่รูต้วงส่วนหน้าให้คนเด็กกว่า แก่ลึงนวด คลึงส่วนปลายให้ความเสียวชานเล่นงานไม่ยอมหยุด

ข้าวตอกจับแขนคนโตกว่าไว้ จิกเล็บระบายอารมณ์แทนการ จิกผ้าปูที่นอน

“อ๊ะ อ้า พอแล้วครับ ไม่เอาแล้ว” คนโดนแกลึงบอกเสียง สั้น “น้องไม่อยากเสร็จด้วยนิ้ว อี้อออ”

“แล้วอยากเสร็จด้วยอะไรล่ะ”

“พี่เปีย อ้า พี่เปีย” มือหนาแกลึงกระแทกโดนจุดกระสัน “ตระ...ตรงนั้น!”

“ถ้าไม่บอกก็ช่วยไม่ได้นะ”

“ฮือ พี่เปียใจร้าย” ปากบอกว่าใจร้ายแต่สีหน้ากลับดูชอบใจ ข้าวตอกกัดปากตัวเองยังกลับอีกครั้งหนึ่งก่อนจะหลุบตามองกาย ใหญ่ที่ชูชนอยู่ตรงหว่างขาตัวเอง โบหน้าเจ้าตัวเห่อร้อน ไม่คิดไม่ ฝันว่าจะเจอของใหญ่ขนาดนี้ไม่กล้ากะขนาดเลย แต่คงจะใหญ่กว่า มาตรฐานชายไทยทั่วไป “ใส่เข้ามาสิครับ ตัวเองก็อยากทำจะแยอยู่แล้ว ไม่ใช่เหรอ”

“ก็ดูคุณก่อนว่าพร้อมแค่ไหน ผมไม่ใช่พวกที่โถมเข้าไปในที่ เดียว”

“ปกติพี่ทรีตกับคนอื่นดีแบบนี้ทุกคนเลยเหรอครับ”

“ต้องพูดถึงคนอื่นด้วยเหรอในเมื่อเราอยู่ด้วยกัน” เปียเลิกคิ้ว ถาม “สนใจแค่เรื่องของเราดีกว่าไหม ผมจะเอาคุณนะ ไม่ได้เอา กับ คนอื่น”

“น้องแค่อยากรู้ ก็พี่เปียดู...เซียวชาญ”

“ถ้าหมายถึงเรื่องเตรียมความพร้อมให้ ผมก็แค่ไม่อยากจะให้คุณรับภาระหนัก” เขาหอมแก้มข้าวตอกเบา ๆ “แค่คุณถูกผมเอาก็นักพอแล้ว ถ้าต้องมาทำอย่างอื่นด้วย มันดูไม่แฟร์กับคุณว่าไหม”

“พี่เปียใจดีจังเลย น้องชอบจัง”

“ชอบก็เลิกพูดถึงคนอื่นได้แล้ว เดียวก็หัดจนไม่ได้ทำ”

“จ้อ ไม่หัดสิครับ น้องอยากทำ”

“หี”

“มาทำกันนะครับ”

“...”

“น้องอยากถูกเอาจนเป็นเด็กพี่เปีย :)”

# เด็กพีเปีย 2

## เด็กเซียงใหม่

“พูดเองนะ” สิ้นคำนั้นมิหรือจะได้รับความอ่อนโยนเป็นของกำนัล มีแต่ความหื่นกระหายที่จะเอากันเท่านั้นแหละที่มอบให้ได้ เปียฉีกซองถุงยาง สวมใส่เครื่องป้องกันก่อนจะสอดกายเข้าไปในร่างเล็กที่ครางลั่นด้วยความเสียวยิ่งกว่าอะไร

เตียงนอนลั่นเสียงดอกล้อล้าไปกับบรรยากาศที่โอบกอดทั้งสองคนเอาไว้

ข้าวตอกกอดเปียแน่น หอบหายใจขณะครางอยู่ข้างหู พวกเขาจับกันเป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ รู้แค่ที่ว่าถูกรอบมันช่างดูดดื่ม และเร่าร้อนเกินจะบรรยายออกมา กายใหญ่บดขยี้ช่องทางสี่สัด ถูกโอบรัดด้วยผนังอ่อนนุ่มอุ่นร้อนนั้น

ร่างเล็กจิกเล็บขีดข่วนแผ่นหลังกว้าง ปล่อยให้ร่างกายเป็นใหญ่เคียงข้างความต้องการที่พุ่งสูง

เปียใช้ชอกคองน้อง ดูดคุนทิ้งรอยพลางวะไปเล่นกับยอดดอกบดคลึงซ้ำๆ ให้น้องส่งเสียงน่ารัก แม้ว่าบางครั้งจะขาดหวังไปบ้าง

เนื่องจากกายใหญ่กระทงหนักกระทงจตุกระสัน  
 เสียงเนื้อกระทงเนื้อเด่นชัดอยู่ในความทรงจำ  
 การกระทำหยาบโผนเหล่านั้น...  
**“น้องชอบ อ้อ น้องชอบจังเลยพี่เป็ย”**  
 แม่งเอ๊ย เสียงหวานฉิบหายเลย

**คำคืนนั้นพวกเขาต่างถูกความร้อนรักมอมเมาไม่มีสิ้นสุด**  
 เป็ยจำแทบไม่ได้ว่าเขาถอดถุงยางครั้งล่าสุดเมื่อไหร่ รู้ตัวอีกทีก็ตื่น  
 มาในสภาพเปลือยเปล่า มีร่างเล็กนอนซบอกอยู่ข้างกาย สภาพห้อง  
 และทะเลมาก เสื้อผ้ากระจัดกระจายเช่นเดียวกับถุงยางที่เขาโยน  
 ทิ้งไว้

เป็ยจำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่เขาได้สุดเหวี่ยงแบบนี้คือ  
 เมื่อไหร่

อาจจะเป็นตอนที่คบกับใครสักคนตอนเข้าปีหนึ่ง หรือไม่อาจ  
 จะเป็นตอนอยู่ปีสองก็ได้

เขาลืมไปหมดแล้ว คนในอดีตนะ

“อ้อ...” ร่างเล็กส่งเสียงออกมาคล้ายตื่นจากความฝัน

ส่วนคนที่ตื่นนานแล้วเนื่องจากถูกแสงตะวันตะเข้าที่เบ้าตา  
 เต็มเปาลุกขึ้นมาสูบบุหรี่ตรงหน้าต่าง ซึ่งพอได้ยินเสียงนั้นเขาจึง  
 หันมามองคนเด็กกว่า กวาดตามองเรือนร่างที่มีผ้าห่มคลุมไว้แค่  
 ครึ่งตัวเท่านั้น

ร่างกายช่วงบนมีทั้งรอยกัดและรอยดูด เขาทำเองทั้งหมด  
 โดยลืมนึกว่าอีกคนโอเคไหมที่ถูกทำรายนะ

แต่เจ้าตัวก็ไม่ได้ว่าอะไร ซ้ำยังดูชอบใจอีกต่างหาก



บอกตามตรงว่าเมื่อคืนเขามีความสุขมาก คนน้องลีลาเด็ด  
ใช้ได้ ทั้งที่ตอนแรกดูไม่ประสีประสาอะไร แต่พอได้ขึ้นนั่งตักก็ควบ  
เขาซะแทบหายใจ

เป็นครั้งแรกเลยที่ได้เอาจนวนอกทั้งสองฝ่าย ปกติเขามักเป็น  
คนคุมเกมไง

เจอคนคิดเสมอว่ามันรั้าใจพอตัว

“อือ เมื่อยตัวจัง” คนตัวเล็กพิมพ์พร้อมกับบิดกายคลาย  
ความเมื่อยล้านิดหน่อย

เปียหัวเราะเล็กน้อยพลางพ่นควันบุหรี่ออกไปทางหน้าต่าง  
ยอมรับว่าเขาเองก็ปวดเอวมาก เมื่อคืนจัดหนักซะเอวเกือบเคล็ด  
สงสัยต้องไปหาแผ่นยาตราเสื่อมาแปะเอวดักหน่อยแล้ว

พออายุใกล้จะสามสิบ เครื่องยนต์ข้างในก็เริ่มป่วยออก ๆ  
แอด ๆ

“ตื่นได้แล้ว จะนอนกินบ้านกินเมืองไปถึงไหน”

“อือ...ทำไมคุณ้องแต่เช้าเลย” ร่างบางถามเสียงจ้วเจียพลาง  
หันหน้ามาหา เจ้าตัวกะพริบตาถี่ ๆ ปรับโฟกัสอยู่สักพักก่อนจะพลิก  
กายมาเท้าคางแล้วยิ้มหวานให้ เหล่มองคนโตกว่าที่ยืนสูบบุหรี่โดย  
ไม่เขินอายอะไร

ก็เจ้าตัวไม่สวมเสื้อผ้า ‘สักชิ้น’ เลย

“ยิ้มไร”

“ชอบหุ่นพี่จัง” คำตอบนั้นกลับมากลัวมาอีกครั้งเพราะเมื่อคืนนี้ก็พูด  
แบบนี้ “มีใครเคยบอกใหม่ว่าพี่หุ่นดี ดูเซ็กซี่”

“เคย แต่ไม่บ่อยเท่านี้”

“ก็น้องชอบหุ่นพี่”

“ชอบชะจนอดครางไม่ได้เลยสิ?”

“น้องไม่ได้ครางคนเดียวนะเมื่อคืน :)” คนน้องอมยิ้มหยอก  
 เข้าที่ท่าคนพี่หัวเราะได้ ยอมรับว่าเขาก็ครางจริงนั่นแหละ แต่มันก็  
 เรื่องปกติไม่ใช่หรือไง นี่เช็กชั่นะไม่ใช่ขนาดเอาใจ ถึงพินได้คนเดียวนะ  
 “และหุ่นแบบนี้ของพี่ก็ลีลาใช้ได้เลย”

“ลีลาสุดยอดต่างหาก ไม่งั้นคงทำให้ครางดังขนาดนั้นไม่ได้”

“น้องยอมให้ก็ได้ ลีลาที่สุดยอดจริงๆ” เปียยิ้มพอใจ “แต่จะ  
 ดึกกว่านี้ถ้าพี่น้องนอกอดน้องต่อสักหน่อย น้องไม่ชอบที่ตื่นมาแล้วเห็น  
 เตี้ยงว่าง”

“ปกติผมไม่อยู่รอให้ใครตื่นมาเจอหรอกนะ แต่เพ็ญนี่ร้าน  
 ผม คนที่ต้องไปคือคนที่ผมหิวมาต่างหาก”

“จะไล่น้องแล้วหรือ น้องเพิ่งมาถึงเองนะ”

“คุณจะถูกต่อก็ได้ แต่ถ้าไม่ได้เอากันก็อย่าลืมหาจ่ายค่าเช่าด้วย  
 แล้วกัน”

“ทำไมโหดจังเลยครับ เมื่อคืนยังน่ารักกับน้องอยู่แท้ๆ”

“จะเอาอะไรกับวันในดิสแตนด์”

“...”

“แค่เอากัน ไม่ได้สานสัมพันธ์สักหน่อย” ควันบุหรือล้อยออก  
 จากปาก ผ่านหน้าต่างที่มีลมอ่อนๆ พัดพาไปให้ เปียบู้หรือลึงกับ  
 ที่เชี่ยก่อนจะโยนทิ้งไว้แถวนั้น เขาเสยเส้นผมที่ตกลงมาปรกหน้า  
 นิดหน่อย เห็นทีว่าคงต้องหาเวลาว่างไปตัด

ส่วนข้าวตอกก็นิ่งไปแป็บหนึ่งก่อนจะถอนหายใจออกมา

“พี่ไม่เปลี่ยนไปเลย”

“หือ?” เขาชะงักมือที่กำลังจะเอื้อมไปหยิบเสื้อผ้ามามาสวม

“เมื่อก็พูดว่าจะไรนะ”

“น้องบอกว่าพี่ไม่เปลี่ยนไปเลย” เจ้าตัวตอบกลับทำเปียนคิ้วไล่

“หมายความว่าไง”

“ตอนเด็กพี่เป็นยังไง ตอนโตพี่ก็เป็นอย่างนั้น”

“เดี๋ยวนะ พูดอย่างกับว่ารู้จักกัน”

“ก็รู้จักกันจริงๆ นี่ครับ”

“ฮะ?”

“พี่เปียนจำน้องไม่ได้จริงๆ เหรอ” ข้าวตอกซ้อนตาเศร้าสร้อยมองคนตรงหน้า เขาไม่ว่าเรื่องวันในดัสแตนด์หรอก มันเป็นเรื่องปกติที่ใครเขาก็ทำกัน แต่สิ่งที่ติดค้างคือความสัมพันธ์ที่เคยก่อตัวขึ้นมาแล้วต่างหากที่ทำให้ข้าวตอกแอบน้อยใจเล็ก ๆ

ผิดกับเปียนที่ขมวดคิ้วไล่ เขายึดตัวขึ้นเพื่อมองหน้าน้องดี ๆ

ไม่มีคำอธิบายอะไรระหว่างที่ปล่อยให้คนที่ครุ่นคิด ซึ่งคนโตกว่าต้องการคำขยายความ

“เราเคยเจอกันด้วยหรอ” และนั่นเป็นสิ่งที่หลุดออกมาจากปากคนที่ไม่เหลืออะไรในหัวสมอง “คุณไม่ได้เบลอ จำผมสลักับคนอื่นใช่ไหม”

“ใจร้ายมากเลย ทั้งที่น้องรอพี่แทบตาย”

“รอ?”

“ทำไมถึงลืมกันได้ น้องนะเคย...”

Rrrr!

ยังไม่ทันจะพูดจบ จู่ ๆ เสียงโทรทัศน์ก็ดังขึ้นจากที่ไหนสักแห่งในห้อง พวกเขาเลยกวาดตามองจนไปหยุดที่กางเกงยีนขาดเข่าที่

น้องสวมเสื้อวานนี้ เปียเดินไปหยิบมาส่งให้โดยไม่ได้มองว่าใครเป็นคนโทร. มาชัด

เขาเพียงแค่มองน้องที่รับสายทันทีที่เอื้อมมือมารับ และชะงักไปในจังหวะที่ได้ยินสำเนียงอ่อนหวานนั้น

**“ฮัลโหลแม่เจ้า น้องปะปี่เปียละเน้อ”**

ทำไมเหมือนเคยได้ยินที่ไหนเลยวะ

เปียย่นคิ้วขณะพยายามนึก ในชีวิตเขามีไม่กี่คนหรอกที่พูดภาษาเหนือใส่ จริง ๆ ต้องบอกว่ามีแค่คนเดียวด้วยซ้ำที่พูดภาษาเหนือให้เขาฟังได้

คนที่เขาไม่คิดว่าจะกลับมาเจอกันอีกไง

“แต่ปี่เปียจำน้องบ่าได้ (แต่พี่เขาจำน้องไม่ได้)” คำพูดนั้นทำเปียชะงัก อีกฝ่ายเบะปากซ่อนตามองเขาอย่างน้อยใจ “ก็ได้อยู่ว่าบ่บ่ได้ปะกันเหม็น บ่าอั้นก่น้องที่หน้าบ่าเหมือนเดิม (สงสัยไม่เจอกันนานไม่กี่น้องหน้าตาเปลี่ยนไป)”

“นี่”

“แต่ปี่เปียก็หล่อบ่าไหว น้องบ่อจำมะได้ (แต่พี่เปียก็หล่อจนน้องเกือบจำไม่ได้)” คนน้องอมยิ้มให้ “ป้ายมะบ่อย่าง...เคียวน้องจั้นแทบบะไหว (อีกทั้งยัง...แกลังน้องชะทนมไม่ไหว)”

“!”

“อ้อ ละเมื่อคืนนี้เฮานอนโตยกัน ปี่เปียก่ตามใจน้องนักแต่ขนาดยังบ่ฮู้ว่าเป็นไผหนา (เมื่อคืนนี้เราก็นอนด้วยกัน พี่เปียตามใจน้องทั้งที่ไม่รู้ว่าน้องเป็นใคร)”

“เฮ้ย...!”

“บ่าเป็นหยังเจ้า น้องก็คิดว่าบะเดี๋ยวนี ปี่เปียคงก็๊ดออกแล้วละ

(ไม่เป็นไรครับแม่ น้องคิดว่าตอนนี้พี่เปียน่าจะจำน่องได้แล้ว)”

‘ไอ้เด็กนี่มันร้ายจังวะ!’

เปียคิดในใจตอนเห็นสายตาเจ้าเล่ห์ของคนที่ตัดพ้อเขาอยู่ ฝืนอย่างนั้นความทรงจำเขาก็เริ่มกลับมาทีละนิด ภาพของเด็กน้อยวัยแปดขวบที่ร้องไห้ซู้มูกโป่ง เอาแต่ชวนเขาให้ออกไปเล่นด้วยกันและมักโดนเขาปฏิเสธแทบทุกครั้งผุดขึ้นมา

ไอ้เด็กที่ชอบพูดภาษาเหนือกับเขาโดยที่เขาเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง แต่ก็ตอบรับส่ง ๆ ทุกคำ พอกวาดตามองดูใบหน้าหวานนั้น อีกรอบก็ทำเขาปวดขมับ

ผิวขาวแบบนั้น ดวงตาสีนี้กับเค้าโครงหน้าที่เปลี่ยนไป ไหนจะหุ่นลีน ๆ ที่สุดแสนจะเอกซ์นั่นอีก ถ้าเทียบกับคนในความทรงจำแล้วมันคนละแบบกันเลยไม่ใช่หรือไง

เสียงหวาน ๆ นั้นด้วย ไหนจะคำพูดคำจาและนิสัยที่เปลี่ยนไป

ไม่มีอะไรที่เหมือนคนในความทรงจำเขาเลยสักนิด

กระทั่งสายตาเหลือบไปเห็นแผลเป็นที่หัวไหล่เขาก็นึกขึ้นมาได้ทันที

‘นี่มันทำนองตกต้นไม้หรือไอ้เปีย!’

“เฮีย!” เปียสบด เขาคิดว่าตอนนี้ความทรงจำทั้งหมดกลับคืนมาแล้ว ข้าวตอกที่มอมอยู่เลยยืมพอใจให้แก่ใบหน้าตื่นตระหนกของพี่ชายข้างบ้านที่ไม่เจอกันมาสิบปีเห็นจะได้ “นี่คุณ...”

“เดี๋ยวน้องโทร. หาแม่แหมมกำน้ำอ (วัน้องโทร. หาแม่ใหม่)”

“...”

“แม่บ่าต้องเป็นห่วงน้องหนา น้องกับพี่เปียบ่ามีหยังกี้ดนัก

ต่อกันแล้ว (แต่แม่ไม่ต้องห่วงเนื้อ น่องกับพีเปียโอเคกันแล้ว)” จบประโยคนั้นคนตัวเล็กก็บอกลาแม่ตัวเองและตัดสายหลังอีกฝ่ายพุดจบ จากนั้นก็ขยับตัวมานั่ง หยิบหมอนมาไว้บนตัก แล้วเอาแขนเท้าคางกับหมอนไว้เพื่อสบตาอีกฝ่ายด้วยแววตาหยอกเย้ากึ่งทำทนาย **“ว่าจะได้อีเปีย จำน้องได้ละน้อ (ว่าใครรับพีเปีย จำน้องได้หรือยัง)”**

“นี่...!”

“หรือต้องให้น้องพุดชื่อแม่พีครับ” ข้าวตอกหัวเราะเมื่อเห็นอีกคนถลึงตาใส่ พอเห็นอย่างนี้แล้วก็อดเอ็นดูไม่ได้ “น้องยอมรับว่าน้องเสียใจที่พีเปียจำน้องตั้งแต่แรกไม่ได้ หรืออย่างน้อยก็น่าจะจำน้องได้บ้างตอนที่เราเจอกัน ก็พีเปียจูบหัวไหล่ของบ่อบ่อยมาก แต่แผลเป็นนั้นคงไม่น่าสนใจเท่าสีลาน้องเมื่อคืนใช่ไหม”

“นี่เราคือลูกน้ำภาที่อยู่ข้างบ้านเมื่อก่อนนี่จริง ๆ เหรอ”

“ยังต้องถามย้ำอีกหรอครับ ชัดขนาดนี้” เปียอ้าปากค้าง คนน้องเลยคลานไปหาแล้วยึดตัวไปกอดคอพีเขาไว้ ดวงตาสีสวยสบมาพร้อมกับหลังมือขาที่ลึบแก้มเขาค่าย้วยวนกวนใจ “หรือว่าพีเปียอยากเอาน้องอีก เผื่อจะจำน้องได้”

“เดี๋ยวก่อนดิ มันจะเป็นไปได้ไง”

“อะไรที่เป็นไปได้”

“ที่มึงกลับมาไง”

“...”

“มึงหายไปสิบปีเลยนะ” สรรพนามที่เปลี่ยนไปบ่งบอกว่าความทรงจำของเปียกลับมาเต็มที่แล้ว ร่างสูงจ้องลึกเข้าไปในดวงตาคนที่พยายามเชิญชวนเขาอยู่ นี่ถ้าเป็นก่อนหน้านี้เขาคงได้จัดอีก

สักกรอบสองรอบให้ลูกไม่ขึ้น แต่ตอนนั้นในหัวมีแต่คำว่า...

**‘ฉิบหาย ฉิบหาย ฎไปเอาลูกน้ำภาเพื่อนแม่!’**

วิญญาณแม่คงได้ร้อนเป็นไฟ ใคร ๆ ต่างก็รู้ว่าแม่เขาเอ็นดูลูกชายน่าช่างบ้านขนาดไหน ชนิดที่ก่อนตายยังสั่งเสียว่า ถ้าน้องกลับมาต้องพามาไหว้หลุมศพแม่ให้ได้ หรือถ้าเจอกันก็ให้สานสัมพันธ์กันได้

แล้วเป็นไง

**สานกันจนเสร็จไปหลายน้ำเลยแม่!**

“จริงด้วยครับ ตั้งสิบปีเนอะ”

มีงช่วยมีรีแอกมากกว่านี้หน่อย!

“ฉิบหายแล้ว” เขาสบถพร้อมกับยี้หัวตัวเองเช่นคนคิดหนัก “ทำไมเมื่อคืนนี้ไม่บอกระ!”

“น้องถามพี่แล้วนะ แต่พี่ก็สนใจแต่จะเอากัน” ข้าวตอกตอบอย่างไม่ทุกข์ร้อนนัก “น้องพยายามรื้อฟื้นความทรงจำให้แล้ว แต่พี่ก็ไม่สนใจ”

“เมื่อคืนกูหิวไง”

“และพี่ก็กินน้องซะยับเลย :)”

คนตัวเล็กยิ้มน่ารัก ผิดกับเปียที่แทบจะเอาหัวโขกพื้น จริงอย่างที่น้องมันพูด เขาเอาน้องจนสลบไปพร้อมกัน ดูออกเลยว่าอดอยากมาก หลักฐานคาตาทั้งถุงยางและรอยข้ำ ถ้าน้องมันฟ้องแม่ ยิ่งไงเขาก็ผิดเต็มเปา ต่อให้เราจะสมยอมกันทั้งสองฝ่ายก็เถอะ “แต่เมื่อคืนน้องก็มีความสุขจริง ๆ ถือว่าพี่เปียต้อนรับน้องไง”

“ต้อนรับซะหลายน้ำเลยใหม่ละมีง แล้วแบบนี้กูจะมองหน้าแม่มีงติดได้ยังไง”

“แม่น้องใจดี ไม่ว่าจะหรก ที่พี่เปียเอาน้องเกือบตาย”

“นี่!”

“อีกอย่างน้องก็ไม่ได้คิดมากที่พี่เปียจะวันไนต์” น้องบิบบจุกเป็นการแหย้ให้พ่อคลาย “เข้าใจว่าชีวิตที่ผ่านมาของพี่เปียคงจะเหนงน่าดู”

“ไอ้เหี้ย กูเหมือนโดนมึงหยามอยู่เลยวะ”

ข้าวตอกหัวเราะ บอกตามตรงว่าเปียไม่รู้จะทำยังไงกับสถานการณ์นี้ดี ในหัวเขายังมีแต่คำว่าฉิบหายลยวนอยู่ เขาไม่เคยเจอกับคนใกล้เคียงมาก่อน โดยเฉพาะคนที่เคยสนิทกันตอนเด็ก

ใครจะคิดว่าพอมันโตขึ้นมาจะตรงสเปก ตอนเด็กมันซี้ริ้วซี้เหร่จะตายนี่หว่า

“กูไม่น่าความจำสั้นเลยไอ้ห่า พื้นที่ในสมองกูมันมีน้อยจริงวะ!” เขาหุยมหัวตัวเองด้วยความเครียดจัด “ถ้ากูรู้ว่าเป็นมึง กูคงไม่ทำ”

“ทำไมล่ะ น้องไม่น่ารักหรอ” เขียงคอมองแบบที่ตาเมจความน่ารักพุ่งทะลุ “เมื่อคืนนี้พี่เปียบอกเองว่าน้องน่ารัก ตอนเจอกันก็ชมน้องต่าง ๆ นานา ตอนนี้อมาบอกว่าถ้ารู้ว่าเป็นน้อง จะไม่เอาน้องซะงั้น ทำไมไม่ใจร้ายจัง”

“คือมึงเกตไหมว่ามึงเป็นลูกน้ำภา และแม่เราสนิทกัน”

“แล้ว?”

“เพราะงั้นเขาหวังให้กูดูแลมึง ไม่ใช่เอามึงจนเพลีย!” คนสติแตกว่าเสียงดัง นั่นยิ่งทำให้ข้าวตอกขบขัน ก่อนหน้านี้ยังทำท่าเป็นเพลย์บอยอยู่เลย ทำไมตอนนี้กลับดูน่าสงสารขนาดนี้ “และเมื่อคืนมึงก็แอดฉิบหาย กูหลงสีลามึงเข้าไปเต็ม ๆ”



“น้องก็ชอบหุ่นพี่ พี่เอน้องเก่ง”

“เลิกชมกันได้แล้ว ตอนนี่มึงควรห่วงตัวเอง!” เปียดึงแขนคนที่กอดตัวเองอยู่ออก “มึงต้องเรียกร้องให้กูรับผิดชอบ หรือทำอะไรสักอย่างที่ไม่ใช่ยั่วให้กูอยากเอามึงอีก!”

“ก็พี่บอกเองว่าเราจะเป็นวันไนต์สแตนด် น้องก็ทำตามหน้าที่”  
“นี่!”

“อีกอย่างพี่จะไว้วางใจไปทำไม เราก็แค่เอากันไม่ใช่เหรอ”

คำพูดนั้นคือสิ่งที่เขาเพิ่งจะบอกอีกฝ่ายไปเมื่อไม่กี่นาทีก่อน ไม่คิดว่าคนน้องจะหยิบมันมาสวนกลับ

“แต่ถ้าพี่อยากให้น้องเรียกร้อง น้องก็มีเรื่องหนึ่งที่ยากให้พี่ตามใจ”

“เรื่องอะไร”

“น้องอยากอยู่กับพี่”

“!!!”

“อยู่ที่บ้านกับพี่โดยพี่จะออกกฎอะไรก็ได้”

“เพื่ออะไร”

“น้องไม่มีที่ไป”

“...”

“และน้องตั้งใจกลับมาหาพี่ตามสัญญา :)”

รอยยิ้มน่ารักมดใจคนมองอยู่หมัด แต่ข้อเรียกร้องนั้นมันไม่ใช่สิ่งที่เขาคิดไว้ อย่างน้อยน้องมันน่าจะเรียกให้เขารับผิดชอบ หรือจะเอาแม่มาชู้ให้เขาทำอะไรสักอย่างก็ได้ ทำเอาเจ้าตัวงูลงไปพักใหญ่ ผิดกับคนเรียกร้องที่บิบจุมูกคนที่คล้ายไม่คิดอะไร

“ว่าไงครับ พี่เปียจะรับข้อเสนอของน้องหรือเปล่า”

“ตกลงมึงตั้งใจกลับมาหรือไม่มีทีไปกันแน่ กูจะไปหมดแล้ว”  
เขาถามกลับ “และชื่อเรียกร่องมึงมันเด็กมากเมื่อเทียบกับที่กูคิด  
ไว้”

“แล้วพี่เปียอยากให้น้องเรียกร่องอะไร เราก็แค่เอากัน จำเป็น  
ต้องทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่ด้วยเหอครับ” ข้าวตอกหัวเราะ “ก็ตกลง  
จะเป็นวันไนด์สแตนด์ เอากันแล้วก็จบกันไป พี่บอกอยากให้น้อง  
เรียกร่อง น้องก็ทำแล้วไง”

“นี่มึงไม่ได้ประชดกูใช่ไหม”

“น้องพูดจริง” เจ้าตัวว่าเสียงจริงจัง “น้องอยากกลับมาหาพี่  
และน้องก็มีเหตุจำเป็นนิดหน่อย”

“เหตุอะไร”

“น้องเพิ่งชิวมา”

“หา?”

“และแม่จะไม่ยอมให้มาเรียนที่นี่ ถ้าเกิดว่าไม่มีคนรู้จักที่ไว้ใจ  
ได้” คนน้องตอบตามความจริง ไม่ได้โกหกอะไร “น้องคิดถึงพี่เปีย  
ขึ้นมา เลยบอกแม่ว่าจะย้ายมาอยู่กับพี่เปียที่นี่”

“เดี๋ยวก่อนนะ แล้วแม่มึงก็ยอมให้มึงมา ทั้งที่ไม่เจอหน้ากูมา  
สิบปี?”

“แม่เขาก็ติดต่อกับแม่พี่ตลอดเลยไว้ใจนะครับ” คนพูดยิ้มว่า  
เหมือนไม่ทุกข์ร้อน ทำเอาเปียอ้าปากค้าง “และแม่ก็ฝากมาขอโทษ  
ด้วยที่ไม่ได้มางานศพคุณป้า ตอนนั้นคุณยายเองก็ป่วยหนัก ท่าน  
จากไปหลังแม่พี่เปียไม่กี่เดือน”

ถ้อยคำนั้นทำคนโตกว่าชะงัก ถ้าเขาจำไม่ผิด ข้าวตอกรักคุณ  
ยายมาก ที่ต้องย้ายไปก็เพราะคุณยายไม่สบาย เพิ่งรู้ว่าอีกฝ่ายก็เพิ่ง

สูญเสียคนที่รักไปเหมือนกัน

น้ำเสียงเศร้า ๆ ถูกกลบด้วยรอยยิ้มหวาน แสดงให้เห็นว่า  
เจ้าตัวไม่ชอบการจมอยู่กับความรู้สึกแย่ ๆ เท่าไหร่สัก

“เพราะงั้นน้องเลยถือโอกาสได้โทษโดยการมาอยู่ดูแลพี่เปีย  
ไงครับ น้องสัญญาว่าน้องจะไม่สร้างความเดือดร้อนให้พี่เปีย”

“ใจเย็นก่อนไอ้เตี้ย กูยังไม่ได้ออกเลยว่าจะให้มึงอยู่ด้วยนะ”

“อ้าว แต่พี่เปียบอกให้น้องเรียกร้อง น้องก็ทำแล้วไงครับ”

“คือตามหลักเนี่ย มึงต้องเรียกร้องให้กูรับผิดชอบมึงต่างหาก  
แล้วกูก็ต้องพิจารณาว่ากูจะทำตามที่มึงขอไหม”

“ยุ่งยากจัง พี่เปียเป็นพวกพิธีรีตองเยอะตั้งแต่เมื่อไหร่”

“!!!”

“น้องก็แค่อยากกลับมาอยู่ข้างกาย ไม่ได้หวังอะไรจากพี่เปีย  
เลย” ร่างเล็กยื่นคิ้วใส่เป็นเชิงบอกว่าเขาไม่เข้าใจคำพูดเหล่านั้น  
ทำไมจะต้องเรียกร้อง ในเมื่อเขาไม่ต้องการ “และน้องขอแค่ที่พัก  
เพราะถ้าน้องไปอยู่ที่อื่น แม็กก็จะให้น้องกลับไปเชียงใหม่”

“แล้วทำไมถึงไม่ซิวแล้วเข้ามาอยู่ที่เชียงใหม่”

“เพราะที่นั่นน้องหาตัวเองไม่เจอไง”

“อะไร...”

“และน้องก็อยากกลับมาหาพี่เปีย แค่นั้นเลย” ยิ้มบาง ๆ ก่อน  
จะจิบหน้าผากคนตรงหน้าเป็นการอ่อนขอความรัก “พี่เปียอย่าคิด  
เยอะเลยครับ น้องไม่ได้คิดอะไรไม่ดีหรอก พี่ไม่ต้องรับผิดชอบน้อง  
เพราะเมื่อคืนเราก็กินด้วยกัน น้องแค่อยากได้ที่พักจนกว่าจะเรียน  
จบเท่านั้น”

“มึงสามารถอยู่กับกูได้โดยไม่เตะชิตตะขวงใจเหรวอะ”

“อือฮึ” ข้าวตอกพยักหน้า “สบายมาก”

“กูไม่เข้าใจมึงจริง ๆ มึงควรจะ...”

“พี่เปียพูดมากจัง”

“ไอ้...!”

“ก็แค่ขออยู่ด้วยต้องเรื่องเยอะขนาดนี้เลยหรอ” คนน้องเอียงคอมองอีกครั้งพลางเลิกคิ้วใส่ “เลิกคิดเรื่องไม่เป็นเรื่องได้แล้ว น้องไม่บอกแม่หรอที่เราเอากัน ยังไงมันก็ไม่ใช่เรื่องที่ต้องบอกอยู่แล้ว”

“แต่กูไม่ชอบอยู่ร่วมกับใคร”

“น้องไม่ได้ขออยู่ฟรี” เขี่ยจมูกคนโตกว่าเช่นคนชอบหยอกเย้า “เมื่อกวน้องเห็นที่หน้าร้านว่าพี่รับสมัครพนักงานอยู่ เพราะจันน้องจะทำงานแลกกับอยู่ที่นี้”

“มึงจะบ้าหรอ กูรับสมัครเด็กเชียร์เปียร์ มึงจะทำตำแหน่งนี้ได้ไง”

“แล้วทำไมจะทำไม่ได้ น้องไม่น่ารักหรือไง”

“น่ารักแล้วไง แต่เด็กเชียร์เปียร์เขามีแต่ผู้หญิงเหอะ” เปียขมวดคิ้วมุ่น ตำแหน่งอื่นๆ เขาไม่ต้องการเพราะร้านไม่ได้ใหญ่มาก มีพนักงานไม่ถึงสิบคนก็พอแล้ว “มึงเป็นผู้ชาย ต่อให้มึงน่ารักเขาก็ไม่สน เกิดมึงทำลูกค้ากุหายหมดจะทำยังไง”

“เชื่อน้องสิว่าน้องทำได้”

“กูไม่...”

“หรือพี่เปียอยากให้แม่น้องรู้ว่าพี่เปียทำอะไร” ข้าวตอกยกยิ้มร้าย “แม่ น้องอาจให้พี่เปียเข้าคุก หรือไม่ก็เรียกคนมาซ้อมจนปางตายเลยก็ได้”

“นี่มึงขู่กูหรอ”

“แค่ช่วยให้พี่เปียคิดได้”

“มึง...”

“อย่าทำให้เป็นเรื่องใหญ่เลยครับ” ข้าวตอกจิบปากคนโตกว่าเป็นการหย่เล่นทำเอาเปียถึงกับถลึงตาใส่ ทั้งที่รู้ว่าเขาเป็นลูกชายเพื่อนแม่ตัวเองก็ยังไม่หยุด ไม่เห็นตีนกาบนหน้าเขาหรือว่ามันผุดขึ้นมาเยอะขนาดไหนเพราะความเครียดกับเรื่องนี้ละ

เขารู้ว่าแม่น้องใจดี แต่ถ้ารู้ว่าเขาเด็ดปีกจับนางฟ้าเชียงใหม่มาเซยชม มีหวังคงโดนสาทิปาตหิวเป็นแน่ แยกว่าคือการพาน้องไปร้องเรียนว่าเขาขี้ใจ ต่อให้เราจะสมยอมกันทั้งคู่ก็ตาม

แต่เขาก็ไม่ได้อยากมีปัญหากับน้ำภา ส่วนหนึ่งกลัวว่าวิญญาณแม่ตัวเองจะไม่สงบสุข

และการอยู่ด้วยกันมันก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่เท่าไร ทว่าลึก ๆ ในใจมันรู้สึกว่ามีบางสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

ข้าวตอกซ่อนตามอง ขณะเฝ้ารอคำตอบก็พรมจูบไปทั่วไหล่ อีกคนเป็นการอดอดอ้อน นาทีนั้นเปียถึงกับกั๊กฟันกรอด

‘ไอ้เด็กเวอร์นี้ ทำไมมันน่าเอาขนาดนี้วะ!’

“ตกลงว่าไงครับ ให้น้องอยู่ด้วยได้หรือเปล่า”

“เออ ก็ได้ คุยอมให้มึงอยู่ตามที่เรียกร้องมา” คนตัวเล็กยิ้มกว้าง “แต่มึงอย่ามาทำตัวเกะกะหรือเป็นเจ้าของกูเด็ดขาด กูจะให้มึงอยู่ในฐานะลูกน้องเท่านั้น”

“ได้เลยครับ พี่ว่าไงน้องก็ว่าตาม”

“และถ้ามึงสร้างเรื่อง กูจะไล่มึงออกจากบ้าน ไม่สนด้วยว่ามึงจะเอาแม่มาอ้างหรือเอาใครมาตั้ง”

“น้องสัญญาว่าจะทำตัวน่ารัก”

“เออ กูจะจับตาดูมึงทุกการกระทำ”

“งั้นเริ่มจากดูน้องเอาใจเจ้านายก่อนแล้วกัน”

“หืม?”

“เอากันไหมครับ”

“!!!”

“อีกสักรอบก่อนเปลี่ยนสถานะไปเป็นเจ้านายกับลูกน้อง  
ใจ พี่เป็ย :)”